

Drancovanie Slovenska maďarskými bolševikmi

Stanislav Trebatický

27. decembra 2019 ✚ História

I. časť: <http://christianitas.sk/vpad-madarskych-bolsevikov-na-slovensko-v-roku-1919/>

Posledná šanca

Po tom, ako Maďarov sklamal americký prezident Wilson a Spojenci, keď na maďarskú ochotu dať autonómiu národom Uhorska nereagovali, rozhodli sa, hľadiac zoči-voči katastrofe, uzavrieť pakt s diablom. Maďari prijali komunistov, niekoľko stoviek bolševických agentov z Moskvy a Bélu Kúna, ktorí im sľúbili obnovu uhorských hraníc. Vzniklo tak prvé spojenie nacionalizmu a bolševizmu, dokonale kuriózne v danej dobe.

Je pravdepodobné, že ak by sa podarili plány bolševikov z Ruska a ovládli by veľkú časť Európy, tak by sa pod ich internacionalistickým tlakom rozpustil maďarský národno-bolševický sen ako v kyseline. Predbežne však toto podivné spojenectvo fungovalo. Nekritické pohanstvo nacionalizmu, ochotné podať si ruku s hocikým kto zabezpečí národnú veľkosť, aj keby to bol komunistický vrah, tu pred nami po prvýkrát povstáva ako šialený dôkaz narušenej podstaty človeka.

Katalizátorom udalostí sa stalo vyhlásenie československo – maďarskej demarkačnej línie v marci 1919. Maďarská vláda padla, gróf Károly 21. marca abdikoval a odovzdal moc vláde ľudových komisárov a Bélovi Kúnovi. Ten okamžite koordinoval postup s Moskvou (pravidelne konzultoval postup s Leninom) a očakával vstup Červenej armády do Karpatskej kotliny. Popritom sám organizoval maďarskú bolševickú armádu. Jej vrchným veliteľom sa stal Vilmos Böhm a náčelníkom generálneho štábu plukovník Aurel Strömfeld.

Zavádzané boli novinky zo Sovietskeho Ruska ako napr. „Červené gardy“ trestného policajného vojska. Tie sa v komunistických armádach uplatňovali dlhodobo: poháňali od chrbta ustupujúcich vojakov, zatýkali triednych nepriateľov a „čistili“ obyvateľstvo v tyle. Stačí si spomenúť na rolu NKVD a Smerš-u počas II. svetovej vojny.

Nová vláda okamžite znárodnila továrne a bane nad 20 zamestnancov, tiež banky, dopravné spoločnosti, nájomné domy a veľkostatky nad 40 hektárov. Zaujímavé je, že vláda sa nepretvarovala, ako to zvyčajne komunisti voči roľníkom vždy robili a pôdu z veľkostatkov medzi nich nerozdelila (aby si získala popularitu a potom ju skolektivizovala). Rovno si ju ponechala.

Samozrejme, Cirkvi boli odobrané školy, ale to isté urobila aj Československá republika, takže v tom by sme nemali bolševikom krivdiť – v nenávisti voči katolíckej Cirkvi sa s liberálno-demokratickým režimom dojímavo zhodovali.

Útok

27. apríla sa začal útok na územie Slovenska v troch smeroch: na Košice, na Zvolen a na Levice. Cieľom bolo, samozrejme, obnovenie hraníc z roku 1918. 30. mája maďarskí bolševici obsadili Lučenec, 1. júna Levice a 2.

júna Nové Zámky. 6. júna padli Košice a postupne maďarské vojská obsadili Banskú Štiavnicu, Detvu a Zvolen. Francúzske armádne velenie, vidiac nepriaznivú situáciu, vymenovalo za hlavného veliteľa československej armády generála Pellého a za jeho podriadených veliteľov Západnej a Východnej skupiny armády boli vymenovaní generáli Mittelhauser a Henocque. Na území Slovenska vyhlásil Vavro Šrobár, poverený Prahou, stanné právo.

Aby bolo zachované zdanie proletárskeho a boľševického internacionalizmu, tak bola 16. júna v Prešove vyhlásená „bratská“ odnož Maďarskej republiky rád: Slovenská republika rád. Pozoruhodné je, že jej vyhlasovateľom bol český komunista Antonín Janoušek. Okamžite bol vymenovaný a poslaný aj špeciálny veľvyslanec tejto bábkovej republiky do krajiny Sovietov.

Represálie

Ako prvých sa dotklo boľševické besnenie predstaviteľov československej štátnej správy. Spomeňme len najznámejšie mená dvoch zavraždených: Ondreja Tomka a Andreja Tomáša. Plienenie a drancovanie však postihlo všetkých. Na veľké prekvapenie Maďarov komunisti nerobili pri drancovaní rozdiely medzi roľníkmi hovoriacimi po slovensky a po maďarsky. V tom si uchovali pravé boľševické internacionálne myslenie. Šokom pre Maďarov bolo zvesenie maďarských zástav v Prešove a vyvesenie červených – komunistických. Niektorým začínalo svitať, že v Moskve o obnovenie veľkého Uhorska asi nebude veľký záujem.

Irónia dejín sa postarala o tragikomické situácie, v ktorých českí legionári ochraňovali maďarských gazdov pred plienením Kúnových hôrd a dokonca bránili aj panstvo grófkych Márie Esterházyovej. Menej komické už bolo vraždenie civilného obyvateľstva a kňazov, zavádzanie komunistickej ideológie do správy štátu a do škôl (pri tom asistoval budúci zaslúžilý neomarxista György Lukács, znalec dejín umenia, ktorý ako komisár pre kultúru v Maďarsku osobne nariaďoval popravy triednych nepriateľov a zavádzal do vyučovania ideu „voľnej lásky“). Počet obetí nikdy nebol presne sumarizovaný, ale bol značný. Historici uvádzajú stovky popravených ľudí, vrátane žien a detí. Číslo však môže byť väčšie, vzhľadom na bežnú boľševickú prax.

Na báze jedného z Trockého originálnych nápadov (pojazdný vlak s revolučným súdom a popravami) zriadili aj maďarskí boľševici tzv. „vlak smrti.“ Revolučný komisár Tibor Szamuely s ním brázdil územie Maďarska a Slovenska a pacifikoval roľníkov, ktorí brzdili proces kolektivizácie. Dával ich obesiť.

V budovách kasární, súdov aj škôl boli zriaďované „revolučné tribunáli.“ Hromadne boli zatýkaní proslovenskí funkcionári a boli odvázaní do koncentračného tábora, ktorý zriadili boľševici v Hatvane, v Maďarsku.

Obzvlášť sa režim vyzúril na kňazoch, ktorých vnímali jednak ako predstaviteľov nepriateľskej ideológie, a zároveň aj ako podporovateľov slovenskej národnej veci. Dochádzalo ku kurióznym situáciám, keď napr. v Moči pri Komárne obesili boľševici kňaza – údajného maďaróna (čiže Slováka verného Uhorsku a možno len kritického k českému voľnomyšlienkarstvu), ktorého omylom považovali aj za agenta ČSR, aj keď bol preložený práve kvôli svojmu údajnému „maďarónstvu“.

Svojskou kapitolou bolo hospodárske a kultúrne drancovanie. Maďarskí komunisti brali všetko, čo bolo hýbateľné: suroviny, tovar, potraviny, kultúrne pamiatky; demontovali zariadenia tovární a všetko odvážali do Maďarska.

Počet obetí zo strany vojakov (československých, francúzskych a talianskych) bol 864 mŕtvych, 2830 ranených a 1942 nezvestných. Na maďarskej strane boli počty mŕtvych vojakov ešte väčšie.

Foto: Gyorgy Lukács, zdroj: wikipedia.com

Protiofenzíva

Úspechy maďarských bolševikov sa ukázali byť efemérnymi. Červená armáda sa neobjavila, povstanie vo Viedni (v ktoré dúfali) sa neuskutočnilo a podpora maďarského obyvateľstva sa po skúsenostiach s komunistickým terorom vytratila. Pod sústredeným tlakom československých a rumunských síl sa postupne podarilo bolševikov vytlačiť. Situácia sa nakoniec pre Maďarov vyvinula natoľko katastrofálne, že 6. augusta vstúpili rumunské vojská do Budapešti a obsadili ju. Béla Kún stihol ešte predtým utiecť a jeho životná púť sa skončila o dve desaťročia neskôr v náručí komunistických gulagov, kam sa počas pobytu v Sovietskom zväze svojou vernosťou prepracoval.

Pre objektivitu treba pripomenúť, že s bolševikmi na území Maďarska bojovala aj kontrarevolučná armáda admirála Horthyho v spojení s viedenským Maďarským národným výborom, vedeným grófom Bethlenom. Títo predstavitelia prevzali na seba úlohu konsolidácie a vďaka skúsenosti obyvateľstva s komunistickým terorom pre nich nebolo ťažké presvedčiť ho, že sú omnoho menším zlom. Hovoriť v ich prípade o „bielom terore“, kvôli odvetným akciám voči komunistom, je pozoruhodný spôsob uvažovania, presne v duchu marxizmu, ktorý učí, že keď vraždia komunisti, tak je to „revolučný boj“ a keď na to ich oponenti reagujú, tak je to „teror.“ Ten, kto začne s terorom (bolševici), by sa asi nemal čudovať, že bumerang, ktorý vyhodil, sa k nemu vrátil späť.

100 rokov bolševickej tradície na Slovensku

Na Slovensku máme teda aplikovaný marxizmus už zaokrúhlených 100 rokov. Má čo oslavovať. Nepochybne za tie roky stihol mnoho. Vraždil, kradol, ničil Cirkev a náboženstvo, kolektivizoval, bojoval proti slovenskému nacionalizmu (buržoáznemu aj klérofašistickému) a predovšetkým vychovával. Po svojej

organizovanej transformácii na ľavicový liberalizmus a neomarxizmus v roku 1989 nám tu zanechal množstvo vycvičených neomarxistov, komunistických pohrobkov, detí zaslúžilých funkcionárov a mladých „slniečkárov“. Tí nás zásobujú politikmi, úradníkmi, mimovládnyimi aktivistami a pomaly, nekrvavo, ale o to účinnejšie pracujú na „kultúrnej revolúcii“, na neomarxistickej premene spoločnosti. Šikanujú nás, hovoria nám o tom, čo je a čo nie je normálne, učia nás politickej korektnosti a začínajú prenasledovať všetkých, čo sa vzopru ich patologickým, ľavicovo-liberálnym ideovým konštrukciám. Revolúcia je tu s nami už 100 rokov. Ideológia sa nemení, len metódy a nástroje. Červený teror sa len premenil na dúhový.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/drancovanie-slovenska-madarskymi-bolsevikmi/>